

[Aksel Larsen.]

paa, at det er langt billigere at vedligeholde en Havn, hvis der er Ferskvand eller Brakvand, end hvis der er Saltvand, for Bolværk og den Slags bliver ikke saa hurtigt og saa let ødelagt i Ferskvand.

Jeg siger ikke med alt dette — men har villet fremføre disse Betragtninger til Overvejelse —, at jeg er ubetinget Tilhænger af en Lukning mod Vest for enhver Pris, for jeg er det kun, hvis man samtidig vil skaffe en betryggende Ordning af Havneforholdene paa Jyllands Vestkyst. Hvis man ikke vil det, eller hvis Teknikerne erklærer, at det kan ikke gøres, undtagen vi har en Kanal aaben mellem Limfjorden og Thyborøn, er jeg ikke Tilhænger af Lukning. Her er det imidlertid jeg efterlyser en Behandling af Hanstholm samtidig med Behandlingen af Problemet om Thyborøn. Jeg mener, at disse to Problemer ikke skal løses uafhængigt af hinanden og ikke holdes ude fra hinanden, og jeg havde meget ønsket, at Udvalget havde kunnet beskæftige sig med begge Spørgsmaal og komme med en eller anden samlet Indstilling, eller at Udvalgsarbejdet kunde resultere i Forslag fra Ministeren, der løste begge Problemer paa een Gang.

Det, der er sket med Hanstholm Havn, er noget af en Tragedie. Man har nu en Gang besluttet sig til at bygge en Havn dér. Saa ofrer man imidlertid kostbare Beløb til Kystsikringen ved Thyborøn. De, der er særlig interesseret i Hanstholm Havn, kommer hvert Aar rendende til deres Rigsdagsmand og siger: lad os faa noget gjort ved Hanstholm Havn, og saa bliver der hvert Aar bevilget et Par Hundrede Tusinde Kroner til Hanstholm Havn, for at man kunde vise, at man gjorde noget. Det har været en Oplevelse for mig i den Tid, jeg har været paa Rigsdagen, at hver Gang vi havde Finanslovdebate, stod det ærede Medlem Hr. Fibiger op og sagde: Vi maa have gjort noget ved Hanstholm Havn. Der er saa blevet bevilget igen et Par Hundrede Tusinde Kroner. Man bevilgede en lille Smule mere hver Sommer, end Havet kunde bryde ned hver Vinter. Paa den Maade kunde man jo aldrig komme nogen Vegne. Nu har vi haft Tyskertiden, den har gjort Resten, og nu staar man totalt paa bar Bund deroppe. Det er muligvis en Fordel, saa kan man paa Grundlag af de indvundne Erfaringer bestemme sig til, om man vil lave Planerne om; men det er givet, at man ikke har gjort noget alvorligt for at bygge Hanstholm Havn.

Derfor kunde vi meget have ønsket, at man nu havde undersøgt Sagen og taget Stilling til Spørgsmaalet, afgjort, hvad man

vil og ikke vil deroppe. Der er dem, der trøster sig til, at Hanstholm Havn faar vi vel nok, og jeg tager vist ikke fejl, naar jeg siger, at de vil stemme for det her foreliggende Lovforslag, om ikke for andet saa for at faa Husfred, idet de siger: om et Aars Tid eller to faar vi nok Penge til Hanstholm Havn. Jeg tillader mig at tvivle. Naar vi først har kastet disse uhyre Summer i Havet ved Thyborøn og er kommet ind i pengefattige Tider — og det kommer vi —, saa bliver det et stort Spørgsmaal, om Rigsdagen vil indlade sig paa i det fornødne hurtige Tempo at bevilge de store Summer, som skal til for at bygge en ordentlig Havn ved Hanstholm. Jeg frygter for, at Gennemførelsen af det Lovforslag, vi nu behandler, for uoverskuelige Tider vil udelukke, at Hanstholm Havn bliver bygget, og jeg vil sige det med saa stort Eftertryk, jeg kan, for at de, der er Tilhængere af Hanstholm Havn, i det mindste kan være klar over den Risiko, de løber ved at stemme for det nærværende Lovforslag.

Det, vi ønsker, er det, vi har sagt i vort Afsnit af Betænkningen; vi ønsker, at man ikke vedtager Lovforslaget nu, men udsætter dets endelige Afgørelse her i Tinget og benytter den Tid, man indvinder, til yderligere Undersøgelser og Planlæggelser, saa man staar bedre funderet, naar man skal træffe Afgørelsen. Hvis disse yderligere Undersøgelser giver til Resultat, at man anser det for uomgængelig nødvendigt at have en Indsejling til Limfjorden vestfra og have en Gennemstrømningsløse, ja, saa er det ikke saadan, at vi ikke vil lade os overbevise; men det, der hidtil er forelagt, har ikke været i Stand til at overbevise os. Og hvis yderligere Undersøgelser — de hidtidige har paa en mærkelig Maade været ufuldstændige — viser, at man maa have en Kanal mellem Limfjorden og Vesterhavet, saa lad os se, hvor vi bedst kan placere den, hvor det gunstigste Sted er.

Een Ting turde nemlig være sikker: Thyborøn er det ugunstigste Sted, man overhovedet kan vælge. Man har valgt det, fordi dér er Hullet, dér brød Havet sidst igennem. Men hvis man ikke havde holdt Thyborøn Kanal aaben, havde den været tilsandet for mange Aar siden; Havet lukker selv de Kanaler, det bryder i Limfjordstangen. Forholdet er, at Jyllands Vestkyst er frygtelig udsat, og der foregaar stadig Nedbrydning. Nedbrydningerne maa naturligvis være størst dér, hvor Vandets Virkninger er størst, og Vandets Virkninger er størst dér, hvor de største Storme og Bølger kan naa ind til Kysten, og det er lidt Nord for Thy-